

starvsmáður hevði búð. Tá ristur nógv við høvðinum. Einkjan Klipp varð heldur ikki eirað fyri illgruna; húsarannsókn varð framd í hennara húsi, uttan tó at nakað avdúkaði varð funnið, burtursæð frá einum reyðum sokkabandi, sum Flora Klipp gav frágreiðing um. Kommissiónin var tó ikki sannførd um tað, ið Flora Klipp segði: hon segði, at henni í sínum ungu døgum dámdi væl at ganga við reyðum sokkabondum.

Partabrøvini í SUB TERRA SPES dalaðu sum bløðini um heystið, og sum orsök til at teir góvust við projektinum í Zimpren varð upplýst: politiskar orsøkir, sum tað vildi verið vandamikið fyri tryggleikan hjá statinum at avdúka, høvdu trýst felagið at fara av økinum.

Zimpren fór skjótt í niðurgongd; boritornini vórðu tikin niður, barakkirnar skræddar burtur, prísirnir á byggilendi fullu til undir tað hálva av upprunaprísinum, og hóast hetta hevði ongin bóndi dirvi at royna seg við hesi skitnu, sundurpleyraðu jørð. Íbúðablokkar vórðu seldir til niðurrívingar, kloakkrør skrødd upp úr jørðini. Í eitt heilt ár var Zimpren eitt satt eldorado hjá upphøggingarmonnum og ruskhandilsmonnum, sum ikki so mikið sum vendu sær til góðsavgreiðsluna á jarnbreytarstøðini, tí alt skramblið fór avstað við skirvisligum lastbilum: skáp og sjúkrahúsútgerð, ølglös, skrivaraborð og sporvagnaskinnarar vórðu á hendan hátt aftur dragsað burtur úr Zimpren.

Í longri tíð fekk stjórin í Wöhnischøkinum hvønn dag eitt anonymt postkort við tekstinum: »Framtíðin fyri okkara økið liggur í Zimpren.« Allar royndir at finna avsendaran vóru úrslitaleysar. Enn eitt hálvt ár hevði Zimpren status sum D-jarnbreytarstøð, av tí at hon jú í altjóða ferðaaetlan hevði hetta heiti. Tessvegna steðgaðu ótolin snartok á hesari nýggju jarnbreytarstøð av miðalstødd, har eingin nakrantíð fór á og av, og mangur ferðandi hevur óivað gánandi hugt út av vindeyganum og spurt seg sjálvan, sum so mangur ferðandi spyr seg sjálvan á so mongum jarnbreytarstøðum: »Hví munnu vit steðga her?« Og mundi hann síggja rætt: vóru tár í eygunum á tí - at síggja til - gløggja jarnbreytararmanninum, sum við svárari, ristandi hond vísti skeltið hjá sær fyri at geva tokinum boð um at fara?

Ferðamaðurin sá rætt: støðstjórin Weinert græt veruliga; hann, sum í sínari tíð hevði latið seg flyta til Zimpren úr Hulkan, ein snarstøð uttan framtíð; hann sá her sína vitan, sínar royndir, sínar fyrisitingarligu gávur hjálparleyst fara til spillis. Og ein annar persónur fekk tann bilsna ferðamannin at minnast hesa jarnbreytarstøð: tann klodduti húskallurin, sum, styðjandi seg niður á hyppingarjarnið, rópti eftir tokinum, sum so líðandi fór avstað hinumegin bummin: »Nú síggja tit tað, kunnu tit so sjálvi síggja?«

Gaman í, eftir tveimum døprum árum gjørdist Zimpren aftur eitt samfelag, men bert eitt lítið,

tí tann klóka Flora Klipp hevði, tá ið prísurin á jarðarøkjum umsíðir var farin niður á umleið tiggjundapartin av upprunaligu prísstøðu, keypt næstan alt Zimpren, eftir at jørðin væl og virðiliga varð ruddað av upphøggingarmonnum og ruskhandilsmonnum; men eisini spekulatióin hjá frú Klipp vísti seg at vera óumhugsað, av tí at tað ikki eydnaðist henni at lokka nóg mikið av arbeiðsmegi til dyrkingar av jørðini.

Tað einasta, sum varð verðandi óbroytt í Zimpren, var tann nýggja jarnbreytarstøðin; ætlað einum býi við hundrað túsund íbyggjarum avgreiðir hon nú einans sjeýgfýrs. Stór er jarnbreytarstøðin, nýmótans við øllum hugsandi hentleikum. Økisumsitingin hevði í sínari tíð ikki ivast í at jatta tann vanliga prosentpartin av byggikostnaðinum til listaligt prýði; tessvegna er norðurendin við ongum vindeygum prýddur við risastórum kálkmálningi, gjørdur av tí geniala Hans Otto Winkler; kálkmálningurin, sum økisumsitingin hevði navngivið »Mennisksjað og hjólið,« er gjørdur í vøkrum grágrønum, svørtum og reyðgulum nuansum, sum lýsa mentanarsøgu hjólsins; men av tí at jarnbreytarstarvsfólkið ongan tíð kom til norðursíðuna av húsunum, var listaverksins einasti áskoðari í longri tíð tann evnaveiki Goswin, sum át matpakkan hjá sær við útsýni til kálkmálningin, meðan hann velti ta moldina, sum upprunaliga lá undir einari rampu hjá SUB TERRA SPES, til eplaveltu.

Tá ið nýggj ferðaaetlan kom út, og Zimpren varð endaliga strikað sum D-jarnbreytarstøð, raplaði tað ørvitiskenda hjartskygni, sum jarnbreytarstarvsfólkið nú í fleiri mánaðar hevði hildið seg til. Um tey høvdu roynt at ugga seg við, at talan var um eina kreppu, so slapst nú ikki undan, at tann áhaldandi støðan hevði einki við kreppu at gera. Framhaldandi mannaðu fimtan starvsfólk støðina – harav seks við familju – hesa støð, sum D-tokini nú vanvirðisliga súsaðu framvið; sum dagliga trý góðstok koyrdu framvið, og har einans tvey tok steðgaðu: eitt persónstok úr Senstetten á veg til Hohnkimme og eitt tok úr Hohnkimme á veg til Senstetten; í veruleikanum hevði Zimpren nú einans arbeiði til í mesta lagi tvey normerað stórv, hóast fimm stórv vóru sett. Økisstjórin í Wöhnisch skeytt upp – djarvur sum altíð – at tey óneyðugu, normeraðu stórvini vórðu lögð niður og avvarðandi tænastrúfólk flutt til aðrar jarnbreytarstøðir, men »Meginfelag Jarnbreytamanna« mótmælti hesum og vísti – við fullum rætti – á lógina, sum ger niðurlegging av normeraðum tænastrúmannastórvum eins ógjørliga, sum tað er at seta kanslaran frá í einum sambandsríki. Samstundis legði meginfelagið fram eina vátan frá einum oljuboringarserfrøðingi, sum helt uppá, at man ikki hevði borðað nóg djúpt í Zimpren, at man alt ov skjótt kastaði frá sær. Møguleiki var framvegis at finna olju í Zimpren, men tað var væl kent, at serfrøðingarnir hjá SUB TERRA SPES ikki trúðu

upp á Gud.

Klandrið millum Meginfelagið og økisumsitingina varð drigið úr einum rættarstigi til annað, til tað at enda kom í leiðfórandi-dómstól, hvørs úrskurður gekk imóti økisumsitingi – og tessvegna eru tey normeraðu stórvini óbroytt, og tessvegna mugu tey verða sett.

Serliga svárt kenst hetta hjá jarnbreytarassistentinum Sucktok. Í skúlanum varð honum spátt eina glæstriliga framtíð, men í tvey ár hevur hann staðið á odda fyri einari deild, sum ikki hevur havt ein tann einasta kunda: ferðagóðsvarðveitslan. Hjá ferðaseðlastjóranum gongur tað eitt sindur, evarska lítið sindur, betri. Fólkin í signaldeildini kunnu ugga seg við, at tey hoyra leiðningarnar surra – hóast tað ikki er til Zimpren – sum prógvar, at onkustaðni – hóast tað ikki er í Zimpren – hendir nakað.

Frúurnar hjá teimum eldru starvsfólkunum hava stovnað ein bridgeklubba, tær hjá teimum yngru eitt badmintonlið, men bæði tær bridgespælandi og badmintonspælandi damurnar fingur stuttleikan oyðilagdan av Floru Klipp, sum, av tí at hon onga arbeiðsmegi fekk, sjálf noyddist at stríðast og strevast á traðunum rundan um jarnbreytarstøðina, og tað kundi henda, at hon legði frá sær og rópti: »Lútdovið starvsfólkakakk!« yvir móti jarnbreytarhúsinum. Sterkari og fúl orð vórðu eisini brúkt, sum so avgjørt ikki eru borðbær í bókmentum. Eisini Goswin varð provokeraður av teimum vøkru, ungu frúunum – sum spældu fjøðurbólt á jarnbreytarøkinum – og prógvaði, at hann dugdi nýggj orð, tí hann brølaði: »Horur, ikki annað enn horur!«

At enda samdust tær eldru og tær yngru damurnar um ikki at finna seg í hesi áhaldandi ærumeiðing; klagur vórðu skrivaðar og sendar, stevning úttikin, advokatar komu ferðandi, og jarnbreytarassistenturin Sucktok, sum í tvey ár hevði biðað eftir kundum, gníggjaði sær um hendurnar: ein dagin vórðu tvær skjalamappur og trýggjar paraplyir latnar í varðveitslu. Men tá ið hann sjálfur vildi taka ímóti hesum leysafæi, varð hann av sínum undirmanni, Uhlscheid portøri, mintur á, at hann, assistenturin, óivað hevði yvirumsjón við deildini, men at sjálf móttøkan og útflyggjanin av leysafæi var hansara, Uhlscheids, arbeiði. Satt at siga hevði Uhlscheid rætt, og Sucktok noyddist at lata sær lynda við hesi frægd, at hann um kvøldarnar, tá ið tað innlatna leysafæið aftur varð útflyggjað, kundi innheinta avgjældini: fimm ferðir tredivu pfenning; fyri fyrstu ferð í tvey ár ringdi tað spildurnýggja kassaapparatið.

Ímeðan hevði tann vísi støðstjórin gjørt eina neyðsemju við Floru Klipp: hon hevði sagt seg vera samda um at halda uppá teið sínum – tað mátti hon viðganga – ógrundaðum skemdarorðum; harumframt átók hon sær trygdina fyri, at heldur ikki Goswin í framtíðini vildi loyva sær nakað slag av ærumeiðing. Sum mót-

veiting, tó sjálvandi heilt privat, tí slíkt er ikki gjørligt alment, gav hann einkjuni Klipp loyvi at brúka mannfólka-wc til veltingaramboð og konufólka-wc til tað av arkitektinum ætlaða endamál. Einkjan Klipp kundi harumframt hetta var strangligt loyndarmál, tí tað var langtuttan fyri rammurnar um tað loyvda – seta traktorin hjá sær inn í goymslúhúsið á jarnbreytarstøðini og eta sín morgunmat, sum hon hevði við sær, á teimum bleytu pútunum inni í tí velduga spísalinum. Av reinari hjartansgóðsku, tí hon tekur eitt sindur synd í tí unga Sucktok, letur einkjan Klipp viðhvørt matkurvuna og paraplyina til ferðagóðsgoymsluna.

Enn hevur tað bara eydnast tveimum starvsfólkum at verða flutt úr Zimpren; hesi bæði stórvini mugu sjálvandi beinanvegin setast av nýggjum, men í jarnbreytarøkinum Wöhnisch er tað eitt alment loyndarmál, at Zimpren er ein revsistøð: her koma so við og við ófriðarkroppar og drykkikíkar, tvørsint fólk, sum friðarlig fólk, ið vóna at verða starvsflutt, ræðast.

Sera tyngdur undirskrivaði støðstjórin fyri nøkrum døgum síðani ta árliku kassauppgerðina, sum vísti eina samlaða inntøku upp á trettan markar og fýrs; tveir ferðaseðlar aftur og fram vórðu seldir: tað var deknurin í Zimpren, sum saman við sínum einasta messudrongi fór ta árliku útferðina til Senstetten fyri at vitja tað vakra Lourdes-hellið; tveir ferðaseðlar aftur og fram til Hohnkimme, støðin áðrenn Zimpren: tað var gamli Bandici, sum fór til oyralækna við soni sínum; ein einvegis ferðaseðil til Hohnkimme: tað var tann elligamla Mutter Glusch, som vitjaði sína einkjasonarkonu fyri at hjálpa henni við at súlta blommur; Goswin koyrdi hana heim aftur á viðförisberarum á súkkiluni; átta ferðir ferðagóðsgoymsla – tvær mappur hjá advokatunum og trýggjar paraplyir, tvær ferðir matkurv hjá Floru Klipp, einaferð hennara paraply. Og tveir perronseðlar: tað var presturin, sum fylgdi dekninum og messudronginum til tokið og heintaði teir, tá ið tokið kom aftur.

Tað er ein syndarlig støða hjá tí begávaða støðstjóranum, sum í sínari tíð søkti burtur úr Hulkan, tí hann trúði upp á framtíðina. Hann trýr yvirhvørt ikki upp á framtíðina longur. Tað er hann, sum

áhaldandi sendir anonym postkort til stjóran hjá sær, og sum viðhvørt við avskeplaðari rødd í telefonini sigur við stjóran orðini, sum eisini standa á postkortunum: »Framtíðin hjá okkara øki liggur í Zimpren.«

Men í seinastuni er Zimpren vordíð pilagrimastað hjá einum ungum lesandi listamanni, sum hevur sett sær fyri at skriva eina ritgerð um arbeiðið hjá tí nú deyða Hans Otto Winkler; í tímavís steðgar hesin ungi maður í tí tómu, makligu jarnbreytarstøðini, lutvíst fyri at biðja eftir góðum veðri til myndatøkur og lutvíst fyri at gera síni upprit liðug; her etur hann eisini sítt smyrjibreyð, meðan hann harmast um, at eingin skeinking er.

Hann hevur andstygd fyri tí lunkaða vatninum í kranunum, og bilsin leggur hann merki til, at »óviðkomandi ting« eru inni á harra-wc-num. « Av tí at tann ungi maðurin bert kann avmynda risastóra kálkmálningin í smáum bitum, vitjar hann tíðum, men tíverri hevur hansara vitjan onga ávirkan á peningakassan hjá jarnbreytarstøðini, tí hann hevur ferðaseðil aftur og fram og brúkar ikki ferðagóðsgoymsluna. Einasti, ið hevur eina ávísu frægd av tí ferðafúsa listamanninum, er tann ungi Brehm, jarnbreytarkonduktørun, sum, vegna drykkjuskap í tænastrú, er revsifluttur til Zimpren; honum er loyvt at klippa hol í returferðaseðilin hjá studentinum eitt privilegium, ið fleiri av hansara starvsfelagum øvunda honum. Tað var eisini hann, ið fekk klaguna frá studentinum um viðurskiptini inni á harra-wc-num, og sum sostatt var tann beinleiðis orsøkin til eina gølu, sum eina tíð aftur setti Zimpren í almannaeysu. Tey flestu minnast óivað enn ta dramatisku rættargongdina, sum snúði seg um »klandrisomu fyriskipan um nýtslu av jarnbreytarognum.« Men eisini tað er farið og gloymt. Støðstjórin hevði vónað, at hann, orsakað av hesari gølu, fór at verða revsifluttur úr Zimpren, men hann vónaði til fánýtis, tí ongin kann revsifytast úr Zimpren, einans til.

Eg takki blaðstjórnini í Sosialinum, at hon vildi seta hesa hugvekjandi stuttsøgu í blaðið, nú oljufeykur – eins og í Zimpren, sum av oljuboringum varð líkamlig og andalig ræðsla – tykist at kóka undir lokinum á okkara lítla samfelagi.